

Τα τέσσερα δώρα
The four gifts

Αυτή η σελίδα είναι σκοπίμως κενή για την βιβλιοδεσία.

This page intentionally left blank for binding.

Τα τέσσερα δώρα

1.

Είχα αφήσει πίσω μου πολλού το σημείο στο οποίο θα μπορούσα να έχω την δυνατότητα ν' αποτιμήσω αντικειμενικά τα στοιχεία που θα μου δίνανε ένα πόρισμα για το πόσο όμορφη ήταν.

Όταν τα μάτια μου πέφτανε πάνω της, η συνείδησή μου, η μνήμη μου, η σκέψη μου, παύανε.

Ήταν μια ακτινοβολία που εξέπεμπε στο περιβάλλον κι εγώ ήθελα διψασμένα ν' απορροφήσω ή μια βαρύτητα που δεν μ' άφηνε να ξεφύγω; Δεν ξέρω, αλλά από εκείνο το σημείο πάλευα να μην προδοθώ, μετρώντας δευτερόλεπτα χρόνου που μπορού να κρατήσω το βλέμμα μου πάνω της, περιμένοντας να μιλήσει για να είμαι δικαιολογημένος να την κοιτάξω ξανά.

Οπότε ναι, δεν ξέρω πόσο όμορφη είναι.

Αυτή η σελίδα είναι σκοπίμως κενή για την βιβλιοδεσία.

This page intentionally left blank for binding.

fear, and she didn't intend to let go. And thus I felt

2.

weak. Too weak to keep being strong. Weak enough to lean on the power of her certainty. A certainty that was telling me I have found you. Because if she has found me, and she doesn't plan on leaving, then this is where I am, and my journey has come to an end.

A thorn was lifted off of me and I felt the hole that it left behind. I don't know what happened afterwards, I left myself, and the world, mentally. When I came back to it, my arms where numb and I felt tired like a ton had been lifted off of me.

I was still standing there, among the sweet breath of the trees, within her arms that were still holding me and squeezing me and communicating the strongest message: her desire to be here with me, as a strong and warm presence. The only promise I needed.

Looking down, I saw her hair and her forehead, and underneath that, her cheeks, red, puffy, and wet. She's real. Beyond any doubt. And she's here. And she followed her own path in what happened.

I looked afar, and the orange in the sky had vanished. I breathed in everything that was around us. I felt that we were two kids on a beach, at dusk, who had just found each other. I don't know if this is how love feels or if it's simply something that's happening to us. But I didn't care.

Το μόνο που ξέρω είναι πως με έλκει αυτή η έκπληξη.
Η έκπληξη του να είμαι στον ίδιο χώρο μαζί σου

Το μόνο που ξέρω είναι πως θέλω, θέλω αυτό που
επτέμπτεις.
Κι ας μην ξέρω τι θα γίνει μετά.
Και δεν θέλω να ξέρω τι θα γίνει μετά.

Το μόνο που ξέρω είναι πως θέλω με οποιονδήποτε
τρόπο να περάσω χρόνο εκεί που είσαι. Θέλω να σε
καιτάω. Δεν το χορταίνω. Θέλω να παρατηρήω κάθε
τι που κάνεις, κάθε τι που είσαι.

Θέλω απλά να κάθομαι και να ποτίζομαι στα χρώματά
σου.
Κι ας μην ξέρω τι είναι.
Και δεν θέλω να ξέρω τι είναι.

3.

Πρόγραμμα που θέλω να κάνω μαζί σου:

να σου εμπιστευτώ όλα τα μυστικά μου
να καθίσω δίπλα σου καθώς είσαι μελαγχολική
να καταλάβω τα πάντα για σένα
να σε φιλήσω δυνατά στο μάγουλο καθώς γελάς
να σε φιλήσω απαλά στο μάγουλο καθώς δακρύξεις
ν' αναρωτηθώ μέσα στην ημέρα τι κάνεις εκείνη την
στιγμή
να γράψω ένα ποίημα για σένα
να σε παρατηρήσω καθώς περιεργάζεσαι για πρώτη
φορά κάτι καινούριο
να σε κοιτάξω, όταν δεν ξέρεις πως σε κοιτάω, και να
δω πως νιώθεις απέναντι στο κάθε τι
να σου απαγγείλω ένα ποίημα
ν' ακούσω την φωνή σου τυχαία στο δρόμο
να βγω ένα ραντεβού μαζί σου στο οποίο δεν θα
ειπωθεί ούτε μια λέξη
να σου αγγίξω το χέρι καθώς έχεις την προσοχή σου
στραμμένη αλλού
να σου εξηγήσω κάτι περίπλοκο και να το δω στο
πρόσωπό σου καθώς ξεκινάς ν' αντιλαμβάνεσαι
να σε σκεπάζω στο κρεβάτι και να σε τυλίξω σαν
ντολίμαδάκι
να σε προκαλέσω να παλέψουμε για να μου

4.

As the light faded, the sound of the sea ruled inside
me like a sole habitant.

We were alone at the beach. The next person was
as far away as today is from tomorrow.

Without any warning, any sign, she dashed and
grabbed me with her small hands—hands that however
where so strong—and held me tight.

The sun had vanished in the sea and what was left
in the sky was the dim orange just before the twilight
blue.

I put my hands around her, softly, and caressed her
head, trying to soothe her.

I heard her sniff and right there I understood what
was happening. She was meeting me.

That surprised me, and my first reaction was to
handle it from a distance. But I decided to accept her
invitation. To see where it would go.

And then the image of myself came to me as I go
through my everyday life, as if through another person's
eyes.

And once again I saw my fear, which I constantly
deny so that I can walk out there. And I felt it in my
throat, the pain and chocking that I always feel when I
try to control my emotions.

But her hold on me was stronger than my hold on

lie down with you, at night, at the outskirts of the city,
as I listen again what you dreamt of becoming when
you were little
stay up all night and see the dawn together
set up with you improvised theatrical and dancing plays
on the street
look at you until you take your eyes off of me,
embarrassed, and then bring them back on me and
keep them there
read your deepest words
approach your ear and whisper to you your name in all
the different ways
return home and find you there
paint a vast painting with you; without a plan or
destination

τσαμπουκάλευτεις και μετά να σου παραδοθώ και
να με νικήσεις
να σε αγκαλιάσω και να σε νιώσω να γίνεσαι κομμμάτι
μου
να ξαπλώσω μαζί σου, το βράδυ, στην άκρη της πόλης
και να μου πεις ξανά τι ονειρευόσουν να γίνεις
μικρή όταν μεγαλώσεις
να μείνουμε όλο το βράδυ ξύπνιοι και να δούμε το
ξεκίνημα της καινούριας μέρας μαζί
να στήσω μαζί σου αυτισσκέδια θεατρικά και χορευτικά
στο δρόμο
να σε κοιτάξω μέχρι να πάρεις το βλέμμα σου από
πάνω μου αμήχανα, και μετά να το ξαναφέρεις και
να το κρατήσεις
να διαβάσω τις βαθύτερες λέξεις σου
να πλησιάσω στ' αυτί σου και να σου φιθυρίσω τ'
όνομά σου μ' όλους τους διαφορετικούς τρόπους
να επιστρέψω στίτι και να σε βρω εκεί
να ζωγραφίσω έναν τεράστιο πίνακα μαζί σου· δίχως
πλάνο και προορισμό

4.

Καθώς το φως έσβηγε, ο ήχος της θάλασσας κυριαρχούσε σαν μόνος κάποιος μέσα μου. Ήμασταν μόνοι στην παράλια. Ο επόμενος άνθρωπος απείχε τόσο, όσο το σήμερα με το αύριο.

Δίγως προειδοποίηση, όρμησε και με άρπαξε με τα μικρά της χεράκια –που όμως ήταν τόσο δυνατά– και με κράταγε σφιχτά.

Ο ήλιος είχε εξαφανιστεί στη θάλασσα κι έμεινε το σβησμένο πορτοκαλί λίγο πριν το μπλε.

Έβάλει τα χέρια μου γύρω της απαλά, και της χάιδεψα το κεφάλι, προσπαθώντας να την καθησυχάσω.

Την άκουσα να ρουφάει την μύτη της κι εκεί κατάλαβα τι συνέβαινε εκείνη την στιγμή. Με συναντούσε.

Αυτό με ξάφνιασε κι η πρώτη μου αντίδραση ήταν να κρατηθώ σ' απόσταση και να το χειριστώ αποστασιοποιημένα. Αλλά αποφάσισα να δεχτώ την πρόσκλησή της. Να δω που πάει.

Και τότε η εικόνα του εαυτού μου, όπως πορευόμμαι στην καθημερινότητά μου, μου ήρθε στο μυαλό, σαν ένας ξέχωρος άνθρωπος από μένα. Και είδα γι άλλη μια φορά τον φόβο μου, τον οποίο αρνούμαι συνέχεται για να μπορώ να περπατώ εκεί έξω. Και το ένοιωσα στο λαιμό μου, τον πόνο και το πνίξιμο που πάντοτε νοιώθω όταν προσπαθώ να ελέγξω τι

3.

Things I want to do with you:

entrust you with all my secrets
sit next to you while you are melancholic
understand everything about you
boldly kiss you on the cheek as you laugh loudly
tenderly kiss you on the cheek as you tear up
wonder, during the day, what you are doing on that
exact moment

write a poem about you
observe you as you first examine something new
look at you, when you don't know that I am looking,
and see how you feel about everything around you
recite a poem to you
randomly hear your voice on the street
go out on a date with you, in which no word is ever
spoken
touch your hand as your attention is on something else
explain to you something complex and watch your face
as you begin to perceive it
tuck you into bed and roll you like a burrito
challenge you into a play fight to get you into becoming
competitive, and then surrender to you and let you
win
embrace you and feel you become a part of me

2.

All I know is that I yearn for this surprise, this feeling of being around you.

All I know is that I desire the energy that you emit.

Even if I don't know what's going to happen next.

And... I surely don't want to.

All I know is that I want to spend time around you in every way possible. I want to look at you and I can't get enough of it. I want to observe everything that you do, everything that you are.

I just want to sit and soak myself in your colours, in your colourful presence. Even if I don't know what to call this thing that's happening to me. And I surely don't want to.

αισθάνομαι.

Αλλά το γράπτωμά μου ήταν πιο δυνατό από το δικό μου γράπτωμα πάνω στον φόβο, και δεν σκόπευε να μ' αφήσει. Και έτσι αισθάνθηκα αδύναμος. Αδύναμος να συνεχίσω να είμαι δυνατός. Αδύναμος αρκετά ώστε να μπορέσω να στηριχτώ πάνω στην δύναμη της σιγουριάς της. Μια σιγουριά που μου έλεγε *σε βρήκα*. Γιατί αν με βρήκε εκείνη, και δεν σκοπεύει να φύγει, τότε είμαι εδώ, και το ταξίδι μου έχει τελειώσει.

Ένα αγκάθι σηκώθηκε κι αισθάνθηκα την τρύπα που άφησε πίσω. Δεν ξέρω τι έγινε ακριβώς μετά, άφησα τον εαυτό μου. Όταν ξαναβρήκα πίσω τα χέρια μου ήταν μουδιασμένα κι αισθάνομουν κουρασμένος σαν να 'πεσε ένας τόνος από πάνω μου.

Στεκόμουν ακόμα εκεί, στην γλυκιά ανάσσα των δένδρων, μέσα στα χέρια της που με ζουλάγανε ακόμα και επικιωνούσαν το πιο δυνατό μήνυμα: την επιθυμία της να βρισκεται εδώ, μαζί μου, ως μια παρουσία ζεστή, παρούσα, δυνατή. Την μόνη υπόσχεση που χρειαζόμουν.

Κοιτάζοντας κάτω, είδα τα μαλλιά της και το κοτέλιό της, και πιο κάτω τα μάγουλά της κόκκινα, φουσκωμένα, και υγρά. Είναι προαγματική. Πέρα από κάθε αμφιβολία. Και είναι εδώ. Και ακολούθησε την δική της πορεία σ' αυτό που έγινε.

Κοίταξα πέρα, και το πορτοκαλί είχε εξαφανιστεί..

The four gifts

Τράβηξά μια ανάσα απ' ό,τι υπήρχε γύρω μας.
Ένοιωσα πως ήμασταν δύο παιδιά σε μια παραλία, στο
σοφρούπο, που είχανε βρει το ένα το άλλο. Δεν ξέρω αν
είναι έτσι ο έρωτας ή αν είναι κάτι που απλά μας
συμβαίνει. Αλλά δεν μ' ένοιάζε.

1.

I was so past the point where I could have the
capacity to objectively evaluate the data that would
allow me to conclude on how beautiful she was.

When my eyes fell on her, my consciousness, my
memory, my thought—all ceased.

Was it a radiance she emitted to the environment
which I thirstily sought to absorb, or a gravity that
wouldn't let me escape? I don't know, but from that
point on, I struggled not to reveal myself, counting the
seconds I could hold my gaze on her, waiting for her to
talk again so I could have an excuse to look at her.

So yes, I don't know how beautiful she is.